

lág, a legkisebb gyermek lehelete is úgy látható, akár a felhő. Mennyivel inkább van ez így a lélekkel, amely Isten lehelete. Míg virágznak az ember napjai, bőségben él, jól megy a dolga, hiába akarja mutatni az ő lelkét a legjobb cselekedettel is, nem hiszi azt senki. De amikor elborul a napja, didereg a világ is, a legkisebb jócselekedet is láthatóvá teszi a lelket, és mindenki hisz benne. Ezért ne keressétek soha a gazdagokat és a hatalmasokat, hogy megmutassátok nekik a lelket beszéddel vagy jócselekedettel, mert nem hisznek nektek bőségük közepette, de majd hisznek nektek a szegények.”

Ekkor már nagyon sokan állják körül az egymás kezét fogó fiatal csoportot. Nyolc biztonsági őr jelent meg. Erélyesen belekaroltak mindegyikükbe, és felszólították őket: ellenállás nélkül menjenek velük.

Irodák labirintusán keresztül érkeztek el egy szobába. Kiderült, hogy az áruház minden kamerájával már őket figyelték. Az öltönyös úriember állt eléjük. Fejükre

olvasta vétküket: zavarták a vevőket, ideológiai tanokat hirdettek, nem tartották be az áruház szabályait, fennakadást okoztak a forgalomban, izgató beszédet tartottak, ami csökkentette az áruház forgalmát.

Ekkorra már megérkezett a rendőrség. A dolgot kiemelt eseményként kezelték. A rendőri fogdában folytatódott a kihallgatás. Végül négyórás rabság után kiszabadultak. A rendőrség előtt körbeálltak, és énekelték:

„Tégy engem békéd eszközévé,
hol gyűlölet van, oda szeretetet vigyek.
Hol neheztelés, békességedet,
hol széthúzás, egységedet.

*

A kétségbeesés helyett reményt,
a sötétségbe fényedet.”

Vincze József

A Templom Egere

Valahol ország Valamelyik nevű falujában volt egy nagy sajtolt. Sok és sokféle sajt lehetett kapni benne. Mégsem vásárolt ott senki. El is volt emiatt keseredve szegény sajtkészítő mester. A faluban még senki nem evett sajtot, és senki nem akarta először megkóstolni. Egymást biztatgatták ugyan, de ennek semmi eredménye nem volt. A sajtészítő sem tudta, milyen ízű sajtokat készít, mert ő sem akart első lenni. Tele volt már a raktár, a pince, a padlás, a folyosó, az előszoba. No, de hát a sajtészítő csak akkor sajtészítő, ha sajtot készít, így hát készültek azok rendületlenül. Volt köményes, paprikás, kolbászos, kicsi, nagy, kerek, hosszúkás.

A polgármesteri hivatalba sokan jöttek reklamálni, sokan adtak be kérvényt, hogy nevezzenek ki egy hivatalos sajtóstólót, hogy végre ehessen a falu népe. De erre az állásra senki nem jelentkezett.

A Templom Egere szívesen megkóstolta volna elsőre, sőt másodikra is, harmadikra is, és így tovább, de senki nem engedte meg neki. Pedig éhes volt szegény, tudvalevő, hogy a templomban nincs mit enni. Héj, nagyon törte a fejét, hogy hogyan kéne hozzájutni legalább egy sajtához a sok feleslegesen várakozó sajtthegyből. Ha törte, hát nem hiába törte. Sikertelenül kieszelnie valamit. Azt is megmondta, hogy mit.

A templom tornyán volt egy nagy és öreg toronyóra. Igaz,

hogy öreg volt, mégis nagyon pontosan ébresztette hajnalban a falu népét. Az ő ütéséhez igazodott mindenki. Reggel a boltokat egyszerre nyitották, a sajtoltot is, egyszerre csukták be este, egyszerre indultak a kapások a répa földjükre, s ugyanabban az órában jöttek haza. Estebédnél minden háznál ugyanakkor csendült a kanál a leveses tányérban. Nagy becsben volt az öreg toronyóra. A toronyór lelkiismeretesen gondját is viselte. Törölgette, olajozta.

Egyik reggel arra ébredt a polgármester, hogy a hasára süt a nap. Nézi a toronyórát, még csak hajnali négy órát mutat. Hű, a macskabajszát! Nézi a boltokat, mind zárva. Nézi a házak udvarát, még az állatok sincsenek kimentve. Mi történhetett? Szalad a toronyórhöz. Az is alszik még. Gyorsan felrázta.

– Ember, ébredjen, megállt az óra!

Hívták az órát. Nézi jobbról, nézi balról, semmi hibát nem lát. S egyszer csak valamit észrevett bent az óra belsejében. Mintha fészek lenne.

– Ki van ott? Ki lakik ott? – kérdezi a polgármester.

– Templom Egere vagyok, ki zavar?

– A polgármester vagyok. Rossz helyen készítettél magadnak szállást.

– Nem rossz ez a hely, nagyon is jó. Csendes, meleg. Baj csak az, hogy nagyon éhes vagyok.

– Azonnal költözz ki onnan!

– Nem tudok, nincs jártányi erőm..., de talán egy kis sajtól...

– Szerezz magadnak ennivalót!

– Egy lépést sem tudok tenni.

– Hozunk neked száraz kenyeret.

– Csak a sajtól jön meg az erőm.

Összeültek a falu öregjei, hogy eldöntsék: adjanak-e az egérnek sajtot. Egy kisfiú játszott az ablak alatt, és hallotta a vitakozást. Odabent már rég nem tudtak dűlőre jutni. Egyszer csak a kisfiú bekiabált:

– Legalább lesz, aki megkóstolja a sajtot!

– Tényleg, de jó ötlet! Ki mondta? – s kinéztek az ablakon. A kisfiú addigra már elszaladt.

Gyorsan híre terjedt a faluban. Összeszaladt az egész nép, ezt látni kell, amikor valaki megkóstolja a sajtot. Egy szép piros szalaggal átkötött sajtot vittek az egérnek. Amikor a polgármester átadta, megkérte, hogyha megkóstolta, kiabálja le a népnek, hogy ízlett!

A sajtészítő mester izgult a legjobban.

– Nagyon, nagyon finom, kérek holnap is! – kiabálta az egér boldogan a toronyból.

A mester még azon a napon eladta sajtjai nagy részét. Hálából ő maga vitt az egérnek hetente egy kerek füstölt sajtot. Megengedték neki, hogy amíg csak él, ott lakhat a templomban, csak ne cincogjon, ha a falu népe imádkozik.

Dombi Zsuzsa